

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3510/05
03.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Јелене Ивановић и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Маријаном Тафра-Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "АА", кога заступа АБ, адвокат, против решења Министарства финансија Републике Србије - Управе царина - Комисије за жалбе Управе царина 01/11 број УП-104 од 17.3.2005. године, у предмету царине, у нејавној седници већа, одржаној дана 3.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспорени решењем одбијена је, као неоснована, жалба Предузећа "ББ", тужиоцевог правног претходника, против решења Царинарнице Београд број УП/І 2815/2003 од 7.12.2004. године којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за повраћај, у смислу члана 136. став 1. тачка 2. Царинског закона, више плаћених увозних дажбина за робу оцарињену по ЈЦИ Ј1 број 335 од 11.4.2003. године.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене закона и учињених повреда поступка, па предлаже да се поништи. Наводи да поступак царинења увезене робе није правилно проведен јер царинска основица није умањена за 6% рабата, који је тужиоцу признат. Истиче да у редовном поступку није оспоравао правилност царинске основице јер би подношењем приговора одуговлачио поступак. Указује да царинска основица није утврђена применом члана 32. став 2. Царинског закона пошто није утврђена према уговореној вредности робе, тј. и према умањењу које је тужиоцу признао ино - добављач. Оспорава правилност првостепеног, односно оспореног решења и указује да разлози решења не произилазе из доказа на који се решење позива као и то да су разлози у супротности са диспозитивом решења.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору на тужбу, у свему је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Према разлозима оспореног решења жалба није основана јер је Царинарница, правилно применивши одредбе члана 136. став 1. тачка 2. Царинског закона ("Службени лист СРЈ", бр. 45/92 ... 7/2003) основано утврдила да захтев жалиоца за повраћај, наводно, више плаћених увозних дажбина за робу оцарињену по ЈЦИ - Ј1 број 335 од 11.4.2003. године није основан. Ово стога јер је у поступку увозног царинења робе увезене по наведеном царинском документу, Царинарница оспорила правилност пријављене царинске основице и ову утврдила према свом налазу, без пријављеног - траженог умањења увозника по основу рабата, а жалилац на тако утврђену царинску основицу није поднео приговор из члана 129. Царинског закона.

Суд је ценио наводе тужбе, па налази да ова није основана. Ово стога јер је одредбом члана 136. став 1. тачка 2. напред наведеног Царинског закона прописано да подносилац декларације може, у року од годину дана од дана подношења декларације, поднети захтев царинарници код које је платио царину и друге увозне дажбине да накнадно обрачуна царину и друге увозне дажбине и донесе решење о наплати, односно повраћају царине и других увозних дажбина необрачунатих или обрачунатих у мањем или већем износу; ако се на основу података из декларације од којих зависи обрачун царине и других увозних дажбина и из исправа које су поднесене уз декларацију утврди да обрачун царине и других увозних дажбина не одговара стварном стању робе, односно ако су царине и друге увозне дажбине плаћене у мањем или већем износу, односно ако су царине и друге увозне дажбине плаћене више пута. Из достављених списа предмета, тј. царинске декларације и исправа поднетих уз декларацију не произилази да је обрачун погрешан, тј. да не одговара стварном стању робе и да не одговара подацима о роби садржаним у декларацији и исправама поднетим уз декларацију, па правилно тужени налази да нису испуњени услови за исправку обрачуна увозних дажбина и повраћај износа који тужилац захтевом тражи. Такође, правилно тужени закључује да тужилац захтевом оспорава правилност утврђене царинске основице, а ову је могао оспоравати, приговором, на налаз царинарнице, што тужилац није учинио. Показује да је тужилац, у свом одговору на тужбу, у свему остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

доказ на који се тужилац позвао у свом захтеву, и навод да тај доказ није поседовао у тренутку царинења, управо потврђује схватање туженог јер тужилац захтевом тражи утврђивање другачијег чињеничног стања од оног које је утврђено у проведеном поступку, а ово се не може мењати, захтевом за провођење поступка из напред наведеног члана 136. став 1. тачка 2. Царинског закона.

Са напред изнетог, Врховни суд Србије је оценио да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 3.11.2005. године, У.3510/05

Записничар, Председник већа-судија,

Маријана Тафра-Мирков, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ